Papağanın Sessiz Günü

Çınar BİBER

Papağanın Sessiz Günü

Çınar BİBER

Ormanın yemyeşil kalbinde, sabah ışığı yaprakların arasından altın bal gibi süzülüyordu. Zümrüt tüylü, kırmızı göğüslü küçük bir papağan bir dalda tünemiş, herkese ve her şeye cıvıldayıp duruyordu. Arılara, esintiye ve geçen her kelebeğe selam veriyordu. Adı Pip'ti ve sesi bütün ormanın en gür, en neşeli sesiydi.

Pip'in en iyi arkadaşı Tuck'tı; zeytin yeşili ve kahverengi desenli kubbeli kabuğu olan bir kaplumbağaydı. Tuck kırmızı şeritli küçük bir hasır şapka takar ve içinde çizim çubukları olan küçük bir çanta taşırdı. Yavaş hareket eder, alçak sesle konuşurdu ama kehribar gözleri her zaman pırıl pırıl parıldardı. Her sabah Pip, bütün haberleri paylaşmak için Tuck'ın en sevdiği güneşli taşa hızla uçardı.

Bu sabah Pip boğazında bir gıcıkla uyandı. Her zamanki gün doğumu şarkısını söylemek için gagasını açtı ama yalnızca minicik bir ciyaklama çıktı. Tekrar denedi. Boğuk bir fısıltıdan başka bir şey yoktu. Pip'in koyu kahverengi gözleri endişeyle kocaman açıldı. Zümrüt kanatlarını çırpıp Tuck'ı bulmaya koştu; bacağında mavi bir kurdele dalgalanıyordu.

Pip titreyerek kabuğuna konduğunda Tuck gölün yanında bir yaprak çiğniyordu. Pip gagasını açtı ama yalnızca hüzünlü, küçük bir vıraklama çıktı. 'Eyvah,' dedi Tuck yumuşacık bir sesle. 'Sesin sessizleşmiş.' Pip başını salladı, uzun kuyruğu sarkmıştı. Hayatında hiç bu kadar küçük ve kaybolmuş hissetmemişti.

Tuck yavaş, sevecen gülümsemesiyle gülümsedi. 'Endişelenme, küçük dostum. Ses olmadan konuşmanın birçok yolu var.' Sağlam ayağıyla kabuğuna tıkladı. Pip merakla başını yana eğdi. Sözcükler olmadan konuşmayı hiç düşünmemişti. İmkânsız görünüyordu. Biri ses olmadan nasıl bir şey paylaşabilirdi ki?

Tuck çantasından ince bir çubuk alıp yumuşak kuma yuvarlak bir şekil çizdi. Sonra minik kanatlar ve bir kuyruk ekledi. Pip gözlerini kırpıştırdı. Bu kendisinin resmiydi! Pip heyecanla zıpladı, sarı kanat uçları parıldadı. Başka bir çubuk kaptı ve kabuklu, eğri büğrü bir yuvarlak çizdi. Tuck sıcacık güldü.

Sonra Tuck, Pip'e el hareketleriyle nasıl konuşulacağını gösterdi. Bir ayağını yukarı kaldırıp göleti işaret etti. Pip hemen anladı. Bir kanadını çırpıp uzun mango ağacını işaret etti. Tuck başını salladı ve yavaşça o yöne döndü. Pip'in koyu kahverengi gözleri parıldadı. Bu bir oyun gibiydi, yalnızca ikisinin arasında bir gizli dil.

Birlikte gölete yürüdüler; Tuck yavaş ve kararlı, Pip yanında zıplayarak. Suyun kenarında Tuck şapkasına iki kez vurup bir yusufçuğu işaret etti. Pip dikkatle izledi. Yusufçuk havada asılı kaldı, daldı ve su yüzeyini sıyırıp minik halkalar bıraktı. Pip yusufçukları yüzlerce kez görmüştü ama hiç gerçekten izlememişti.

Pip tuhaf ve harika bir şey fark etti. Kendi gevezeliği havayı doldurmadığında çok daha fazlasını duyabiliyordu. Kurbağaların sazlar arasında yumuşakça vırakladığını duydu. Rüzgârın uzun otların arasında fısıldadığını duydu. Bir yapraktan düşen su damlalarının tatlı şıpırtısını duydu. Orman, hiç fark etmediği sessiz seslerle doluydu.

Tuck kuma daha çok resim çizdi. Bir balık, bir çiçek, kıvır kıvır bir solucan. Pip her birini tahmin etti ve doğru bildiğinde Tuck sağlam ön ayaklarıyla alkışladı. Pip yanlış tahmin ettiğinde başını sallayıp yeniden denedi. Tek bir sözcük söylemeden güldüler. Pip sevinçle zıplarken mavi kurdelesi sallandı.

Öğleden sonra orman ısınırken Pip yeni bir şey fark etti: daha önce hiç görmediği minik bir kuş. Yumuşak gri tüyleri ve benekli bir karnı vardı. Normalde Pip yüksek sesle merhaba diye bağırıp onu korkutup kaçırırdı. Ama bugün kıpırdamadan durdu ve izledi. Küçük kuş yaklaşıp tohumları gagaladı.

Pip gri kuşu Tuck'a anlatmak istedi ama sesi yoktu. Bu yüzden zekice bir şey yaptı. Kanatlarını minik minik çırptı ve yere usulca gagaladı. Tuck'ın kehribar gözleri sevinçle kısıldı. 'Yeni bir kuş tohum gagalıyor,' dedi yumuşak bir sesle. Pip o kadar sert başını salladı ki kuyruğu yelpaze gibi açıldı.

Sonra küçük gri kuş şaşırtıcı bir şey yaptı. Doğruca Tuck'ın kabuğuna kondu ve minicik, çınlayan bir şarkı söyledi. Pip nefesini tuttu. Şarkı küçük, tatlı ve berraktı; sessiz öğleden sonrayı yumuşak bir esinti gibi doldurdu. Pip bütün kalbiyle dinledi. Hayatında bu kadar güzel bir şey duymamıştı.

Tuck bilgece gülümsedi. 'Görüyor musun, Pip? Sessiz olduğumuzda en güzel şeyleri duyarız.' Pip arkadaşına, sonra küçük gri kuşa, sonra çevrelerindeki altın ormana baktı. Sessiz olmak o kadar da kötü değildi. Sesi gitmişti ama dünya hâlâ şarkı söylüyordu ve artık onu gerçekten duyabiliyordu.

Güneş alçalıp gökyüzünü pembe ve turuncuya boyarken Pip göğsünde sıcak bir parıltı hissetti. Resimler çizmiş, kanatlarıyla hikâyeler anlatmış ve dünyayı her zamankinden daha dikkatle izlemişti. En iyi arkadaşıyla koca bir günü paylaşmıştı ve tek bir sözcüğe bile gerek olmamıştı.

Yıldızlar parıldamaya başlarken Pip Tuck'ın kabuğuna tünedi. Başını arkadaşının sıcak, buruşuk boynuna yasladı. Tuck usulca mırıldandı ve Pip dinledi. Sonra boğazının derinliklerinde minik bir ses kabardı. Küçüktü ama onun sesiydi, yavaş yavaş geri geliyordu. Pip gülümsedi. Yarın konuşacak da konuşacaktı. Ama bugün sessizlik bir armağandı ve dinlemek de konuşmak kadar önemliydi.